

[N. Neergaard.]

har godtgjort, adskillige større Merudgifter, saaledes at dette naturligvis yderligere maa opfordre til Forsigtighed.

Saa var der de Forhold, jeg gjorde gældende med Hensyn til Statsbanernes Budget, som ikke viser nogen synderlig Tendens til Bedring, i alt Fald bliver den Bedring, der er i Indtægterne, mere end opvejet af den Forøgelse, der er i Udgifterne, og det er derfor sandsynligt, at der ogsaa her vil komme et Minus, og endelig er der den nedadgaaende Kurve i Konjunkturerne, som jeg paapegede, og som gør det usikkert, om Finansministeren vedblivende kan stole paa at have et Redningsanker i § 5: Indtægter af Skatter og Afgifter. Derfor var det en betimelig Advarsel, jeg fremkom med, som, for at gentage den, gik ud paa, at de 8 Mill. Kr. efter al Sandsynlighed vanskeligt nok vilde kunne dække Tillægsbevillingslovens Merudgift og Mindreindtægt, og at der i alt Fald slet ikke er Plads til store nye finansielle Eventyr. Dette kan ikke tilstrækkeligt betones, og jeg skal erindre om, at Hovedgrunden til, at det socialdemokratiske Ministerium saa brat forlod Regeringsbænken i Slutningen af 1926 — der kan ogsaa have været medvirkende Grunde, nemlig Støttepartiets mildest talt lidt vanskelige Holdning —, var den, at man saa, man kom ind i et finansielt Vildnis, da man af mange forskellige Grunde ikke vilde gøre det nødvendige Arbejde, som den følgende Regering vilde gøre med at mindske Udgifterne. Hvis man ikke er meget forsigtig, kan en saadan Situation indtræde igen.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg skal tillade mig at gøre nogle Bemærkninger, navnlig til de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har fremsat lige nu. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard udtalte, at det var beklageligt, at jeg havde fremsat Udtalelser om, at Finansloven for 1929—30 havde været svagt budgetteret, og det ærede Medlem maatte ligefrem give dette høje Tings Medlemmer en Undskyldning, fordi han af den Grund var nødt til at tage Ordet. Det er nok muligt, at det ærede Medlem skylder Tingets Medlemmer en Undskyldning, men det skulde da saa være, fordi han talte om helt andre Ting, end jeg havde talt om, og det ærede Medlem nævnte slet ikke noget, der kunde modbevise, hvad jeg havde sagt. De Beviser, jeg havde fremført angaaende Underbudgetteringen paa Finansloven 1929—30, rørte det ærede Medlem slet ikke ved.

Det kan det ærede Medlem nemlig heller ikke, for der var underbudgetteret stærkt adskillige Steder. Alligevel har Budgettet holdt, naar vi nu overser det sandsynlige Regnskabsresultat for 1929—30. Men det, der har holdt, er aldeles ikke Finansloven; det er Tillægsbevillingsloven, der har reddet Finansloven. Tillægsbevillingslovens gunstige Indtægtsresultat har reddet det slette Resultat, som Finansloven ellers vilde have givet, fordi den var underbudgetteret. Det er Kendsgørninger, som man ikke kommer udenom, og det ærede Medlem rokkede jo heller ikke ved de af mig fremførte Beviser paa, at der var underbudgetteret. Derimod meddelte det ærede Medlem Tinget adskillige Oplysninger om, hvordan det var gaaet tidligere, blandt andet meddelte det ærede Medlem, at der i 1925—26 havde været en betydelig Udgift paa Tillægsbevillingsloven. Det ærede Medlem glemte samtidig at meddele, at det blandt andet skyldtes den Forbedring af Tjenestemændenes Kaar, som var vedtaget uden at kunne komme paa Finansloven, og at der som Følge deraf var en legitim Grund til, at Udgifterne paa Tillægsbevillingsloven blev større, end de ellers vilde være blevet. De Udgifter, der er kommet her paa den Tillægsbevillingslov, vi nu behandler, skyldes jo ikke ny Lovgivning. Det eneste, der skyldes ny Lovgivning, saa vidt jeg er i Stand til at overse det i Øjeblikket, er de 1 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., som skyldes et forøget Tilskud til Hjælpekasserne. Ellers er der, saa vidt jeg kan se, ikke Udgifter, der skyldes ny Lovgivning.

Det ærede Medlem talte derefter ret længe om Statsbanerne og Budgetteringen paa disse Omraader. Det ærede Medlem søgte bl. a. ogsaa at hævde, at den Fremstilling, som blev givet i Gaar af Ministeren for offentlige Arbejder med Hensyn til Budgetteringen for 1929—30, ikke var rigtig. Jeg vil dog foreløbig — og jeg tror, det maa blive det endelige Resultat — holde paa, at de Oplysninger, som blev givet, var af en saadan Natur, at de ikke kan modbevises. Der er neppe nogen Tvivl om, at det er efter Ordre, naturligvis direkte fra Ministeren for offentlige Arbejder, da Finansloven for 1929—30 skulde lægges, men formentlig efter Samtale med det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, som da var Finansminister, at Underskuddet er blevet sat ned med de 5—6 Mill. Kr., som der var Tale om. Det hænger jo sammen med, at den tidligere Minister for offentlige Arbejder, Landstingsmand Stensballe,